

- Η κατακόρυφη πτώση του βιοτικού επιπέδου, στην οποία οδηγούν οι αυξήσεις των ειδών πρώτης ανάγκης και το πάγωμα των μισθών
- Η αύξηση της ανεργίας που πλησιάζει το 15 τοις εκατό του πληθυσμού,
- Οι σχέσεις που στηρίζονται στο κέρδος και παίρνουν τη μορφή εξουσιαστή-εξουσιζόμενου (ο ανθρωπίνος παράγοντας έχει θαφτεί στους υπονόμους των πολυπληθών τσιμεντοπόλεων),
- Η συνεχής δημιουργία φεүτικων αναγκών και η προσεκτική παρουσίασή τους μετά από τ... που κρατούν την καταναλωτική μανία σε οξεία μορφή,
- Οι απελευθερώσεις των ενοικίων που έχουν καταστήσει την στέγη είδος πολυτελείας και οι εξώσεις οικογενειών που έχουν γίνει καθημερινότητα.

Αυτή είναι η εικόνα της Ελλάδας σήμερα. Αυτό είναι και το ποικιματικό πρόσωπο της παγκόσμιας μονοκατορίας της "Ήρας Τάξης". Και το τίμημα καλούνται να φορτώσουν τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα που είναι και το πολυπληθέστερο κομμάτι αυτού του τόπου.

Το καθένα από τα παραπάνω προβλήματα ακολουθεί και συμπληρώνει το άλλο. Όλα μαζί μας ρίχνουν σε ένα ατελείωτο αγώνα για επιβίωση, που πολλοί εγκαταλείπουν πριν το τέλος. Κι είναι ιδιαίτερα επώδυνο το ότι έχουν καταφέρει να μη μιλάμε πια για συνθήκες ζωής, αλλά για επιβίωση.

ΔΟΣΤΕ ΣΤΟΝ
ΠΑΤΕΡΑ ΜΑΣ
ΔΟΥΛΕΙΑ ΝΑ
ΖΗΣΟΥΜΕ. ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ
ΣΑΝ ΠΑΙΔΙΑ.

το πρόβλημα της στεύγης

Το στεγαστικό στο σύνολό του, άμεσα συνδεσμεύεται με τα άλλα προβλήματα που προαναφέρθηκαν, διαπο-
νίζει όλες τις πτυχές της ζωής των ανυπόπτων και με
ηλικίας των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, οικονομικά, πολιτιστικά, ηθικά.

Από τα πρώτα χρόνια της ζωής του, ο άνθρωπος που
έχει την ατυχία να γεννηθεί από μη εύπορους γονείς,
γύφεται "τα αγαθά αυτού του πολιτισμού" μέσα από το
σκοτεινό διαμέρισμα-κλουδί λίγων τετραγωνικών.

Θα καίξει εκεί όπου κάποιοι άλλοι του έχουν καθο-
ρίσει να παίξει, θα μάθει να ζει με το νέφος και τα πε-
φηλά ντεσιμπέλ της μεγαλούπολης και με οδηγό το
μίντεο και την τηλεόραση να ακολουθήσει την πορεία
της ελλοτρίωσης, αποξενωμένο από τον εαυτό του,
την κοινωνία και την φύση.

Ενώ το τέλος της ερπείας τους οι νέοι, που αμ-
ψίζονται για να μισούν στη μηχανή της παραγωγής,
βρίσκονται αντιμέτωποι με το τεράστιο πρόβλημα
της στέγης με αποτέλεσμα πολλοί απ' αυτούς να μέ-
νουν για χρόνια οικονομικά εξοστραχισμένοι από τις
οικογένειές τους.

Το πάγωμα των μισθών και οι συνεχείς αυξήσεις
στα νοίκια -το νοίκι ενός τριαριού τείνει να ξε-
σεί με το μιστικό μιστό- επιβάλλουν πολλούς εργα-
τες και χαμηλόμισθους εργαζόμενους να κινούν δυο
δουλειές συγχρόνως. Το αποτέλεσμα είναι παντελής
έλλειψη ελεύθερου χρόνου, ζωή πλήρως ρομποτοποιημέ-
νη, αφιερωμένη στη δουλειά, για την εξασφάλιση του
καμνητοφίου του λίγου διαμέρισμα, κατασταλτικό
αίματι τις αλευριές της ζωής μας.

Η ζήτηση της στέγης και τα διετή συμβόλαια, οδη-
γούν τον ενοικιαστή σε πλήρη ανασφάλεια μια και οι
ιδιοκτήτες μπορούν να μετακταρκεύουν ανά 2 χρόνια
τη μίσωση στο βαθμό μάλιστα που η αυξημένη ζήτηση
κάνει το προτόν (τη στέγη) ΚΑΛΟ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ.

Και τι γίνεται μετά, που τη λήξη του συμβολαίου
ακολουθεί η εφιαλτική αύξηση; Ποιά η αντιμετώπιση
του ιδιοκτήτη στην αδυναμία του ενοικιαστή να αντι-
πεξέλθει στις απαιτήσεις του; Ξέωση χωρίς διακρίσεις:
με παιδιά ή χωρίς, χειμώνα ή καλοκαίρι, ηλικιωμένοι
και μη, άνεργοι.

MENIDI

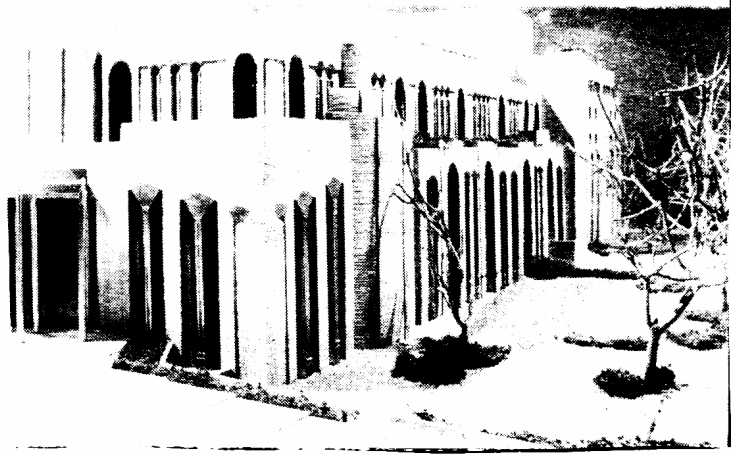
**ΚΙ ΑΛΛΗ
ΕΞΩΣΗ
ΧΘΕΣ ΣΤΙΣ
ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ
ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ**

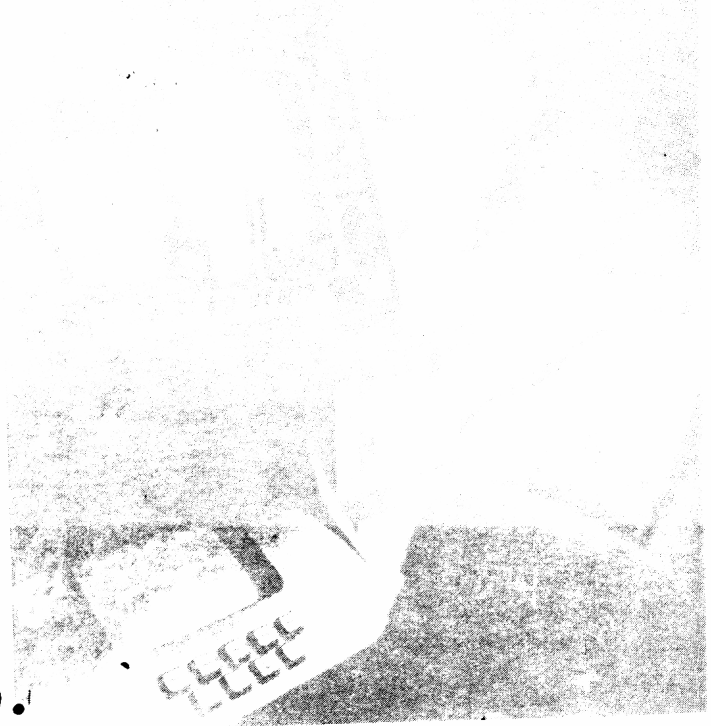
Ο κ. Κωνσταντίνος Κασούρης με τα τέσσερα παιδιά του, το ένα άρρω-
στο, και το νοικοκυριό του. Ζουν εδώ κι ένα μήνα στην πύλη μιας
εργατικής πολυκατοικίας

**Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ
ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ**

η εκμετάλλευση μας

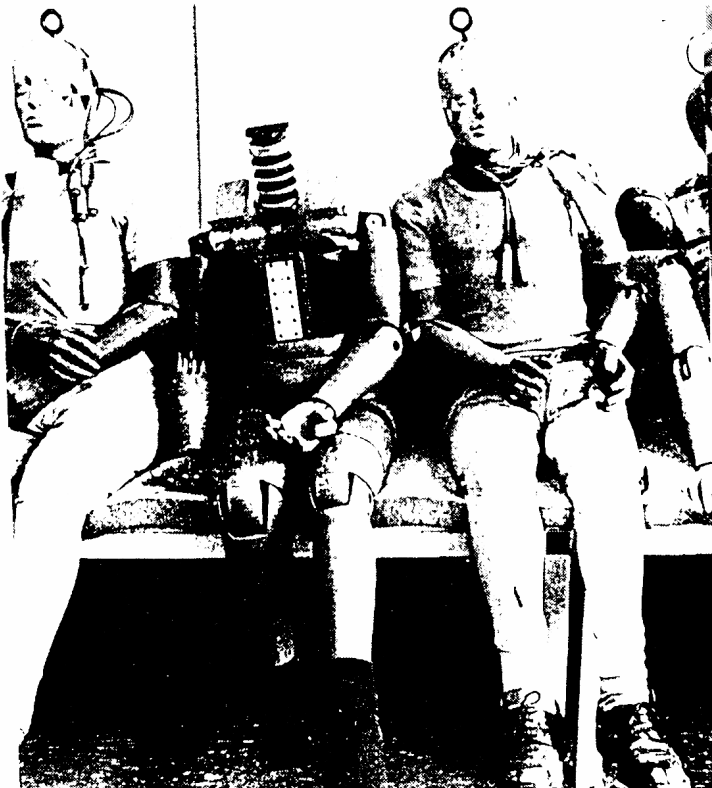

● Ο πολιτισμός των μπαρ,
της πρέζας και της κοκαΐνης
των χάλι τύπων και του σεξισμού.

ρίξε μια ματιά γύρω σου

● Αναβίωση του νεοναζισμού, ρατσισμός (φυλετικός και κοινωνικός), ναρκωτικά, φαλλοκρατισμός, σεξισμός, επικράτηση των γιάπικων προτύπων: ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ,

● Παθητικοποίηση
Ρομποτικοποίηση
Αποχαύνωση
Αποβλάκωση

Ο πολιτισμός τους

- Ο πολιτισμός του μεγάρου της μουσικής που φτιάχτηκε με χρήματα του πολίτη και εξυπηρετεί ΜΟΝΟ τους αστούς (με 6000 εισιτήριο) : πολιτικούς, πρέσβεις, επιχειρηματίες, κλπ...

- Ο πολιτισμός των νυχτερινών κέντρων (σκυλάδικα) των νονών, των μπράβων και των μπάτσων, ATHENS BY NIGHT, καμάκι, χέρι σε καμιά πιτσιρίκα, αντριλίκι και μαγκιά.

«Αυτό είναι όλο;»
αναρωτιέται το
πανό των
φοιτητών του
(τότε) Ανατολικού
Βερολίνου, μια
βδομάδα μετά το
άνοιγμα του
τείχους.

- Ο πολιτισμός της COCA COLA , της MARLBORO, της BENSON & HEDGES και άλλων πολυεθνικών που πατρονάρουν και προωθούν συναυλίες για τη νεολαία με τεράστιο κέρδος και διαφήμιση για αυτές και...φυσικά 4.000 εισιτήριο.

Οι απαιτήσεις των θρασυτατων εμπόρων στέγης εκτός από ληστρικές στο οικονομικό επίπεδο προλαμβάνουν και ρατσιστικό χαρακτήρα καθώς διάφορες κοινωνικές ομάδες δεν έχουν το "δικαίωμα" ενοικίασης (αλλοδαποι, μακρυμάλληδες νέοι, οικογένειες με παιδιά, όσοι έχουν ζία, φοιτητές)

Από την άλλη, έχει γίνει πλέον γνωστό πανελλήνια το φαινόμενο της ενοικίασης σπιτιών "με το κεφάλι" σε φοιτητές και ξένους εργάτες με αποτέλεσμα κάποιοι από τους πρώτους να στοιβαζονται αναγκαστικά στα γκέττο με τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης-δωμάτια που δεν ξεπερνούν τα πέντε τετραγωνικά και ονομάζονται φοιτητικές εστίες.

Ο ενοικιαστής λοιπόν για να ανταπεξέλθει στις απαιτήσεις της μίσθωσης αναγκάζεται σε πλήρη εργασιακή και κοινωνική πειθαρχία, πλήρη υποταγή στις διαταγές των αφεντικών όποιες κι αν είναι αυτές. Έτσι τα προβλήματα στη στέγη και την εργασία είναι αλληλεξαρτώμενα. Η διπλή και άνευ όρων υποταγή στις επιταγές των αφεντικών και της ιδιοκτητήτων είναι που καταδικάζουν το μεγαλύτερο κομμάτι του εργαζόμενου πληθυσμού της πρωτεύουσας στην εξαθλίωση και τη μιζέρια.

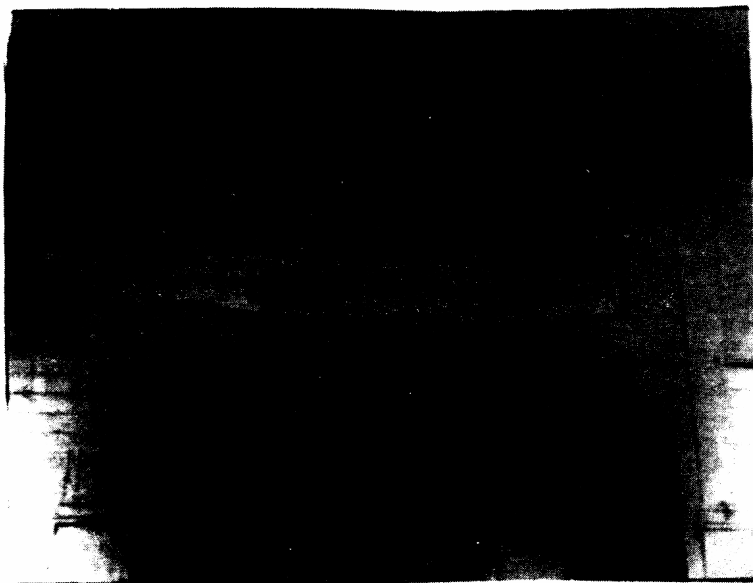
Τα κόμματα και οι φορείς (φερέφωνα των κομμάτων και χειρωγαβοί κάθε κοινωνικής αντίστασης) αν και είναι οι ουσιαστικοί δημιουργοί του προβλήματος και το ελέγχουν ανάλογα με τα εκάστοτε ψηφοθηρικά συμφέροντα-προσπαθούν (και το καταφέρνουν) να αναδειχτούν σε "επιλυτές" του ενώ η κοινωνία της εξατομίκευσης συναινεί είτε με την φτώχεια, είτε με την παθητικοποίησή της (ένα μέσο π.χ. που χρησιμοποιούν κατά καιρούς για να κρατούν σ' αυτή την κατάσταση τις εκμεταλλευόμενες μάζες, είναι και τα φίχουλα ροθειας, τα αποκαλούμενα στεγαστικά δάνεια. Ο εργαζόμενος που πληρώνει εφ' όρου ζωής γραμμάτια για να έχει ένα υπίτι μεταθάνατο, φτάνει σε σημείο με τους ληστρικούς τόκους να έχει δώσει πολλά περισσότερα από το κεφάλαιο που δανείστηκε. Αν δεν έχει τη δυνατότητα πληρωμής τους, φυσικά μένει στο δρόμο, μιας και η κατάσχεσή του σπιτιού είναι το ρεαλιστικό επακόλουθο).

Η «μάχη» των

φτωχών

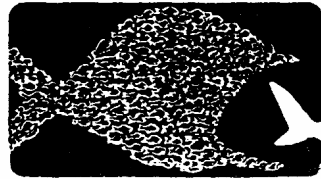
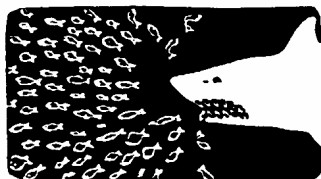
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
(σύμφωνα με τις δηλώσεις Τρίτου όταν ήταν υπουργός ΠΕΧΚΩΔΕ)

Το κτίριο της φωτογραφίας συνάζει...
άστεγοι ακούστε...

10.10.91
ΠΑΝΩ

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ

Η ΤΕΧΝΗ
ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ
ΕΧΧΕΙΡΗΣΗ.

Εάν δεν έχουμε στήσει στο έδαφός να μην μπορούμε να ξεχωρίσουμε την αληθινή τέχνη από το εμπόρευμα, το νόημα από το μήνυμα, την ουσία από το κενό.

Υπάρχει μια έντονη ανάγκη του κόσμου να στραφεί στην τέχνη, όπως πια η καλλιτεχνική ακτινοβολία λειτουργεί ως φερέφωνο αντιδραστικών και ύπουλων ρευμάτων. Κάθε τι προοδευτικό πνίγεται από την ενσωμάτωση των ίδιων των δημιουργών στο σύστημα αγοραπωλησίας που συνταλείται πια με ταχύτατους ρυθμούς σε όλες τις μορφές της τέχνης.

Στον τομέα της συγχώνευσης αναπτύσσεται ένας ξέφρενος καταναλωτισμός με αποτέλεσμα ο πολιτισμός να πνίγεται μέσα στα σωου και τα λειζερ, τα χαμηλά μπουστά και τις προκλητικά αθώες ματιές και εκφράσεις. Πολιτισμός στιλιζοειστικός, στα ινστιτούτα μάδας των επαγγελματιών του ελεύθερου χρόνου.

Έτσι έχει σκη-εί ένα μηχανόλογο από παραγωγούς, τελε-εσυνικές εταιρείες, γκαλερί, αντιξένους, μεγαλοεργασίες συναυλιών, περιοδικά, τ.λ.λ. που αναλαμβάνουν τη διαμόρφωση και την προώθηση της δημιουργίας (ή χρησιμοποίη-ντας τους καλλιτέχνες ή βάζοντάς τους στο κόλπο-μιας και κινούμενη κι αυτοί) και φυσικά έχουν το μεγάλο λόγο στη μοιρασιά και από την άλλη ο κόσμος που, μην έχοντας περιθώρια εκλογής για την ψυχαγωγία και τη διασκέδασή του, γίνεται αντικείμενο αισχρής εκμετάλλευσης πληρώνοντας ένα μεροκάματο εισιτήριο για μια συναυλία, μιού μεροκάματο για ένα οίκο -και μέβει να δε συζητάμε για πίνακες ζωγραφικής ή γλυπτά που ανέκαθεν ήταν προνόμια της αποουζουαζίας.

Το ταλέντο κατακοιμάζεται από τους δημιουργούς και τα κοράκια της τέχνης που τους περιβάλλουν, για να μη χάσουν την κούρσα της εξασφάλισης του κοινού. Το "έματς", καταδυναστεύοντας τους δημιουργούς, τους εξασφαλίζει την κενότητα των έργων τους.

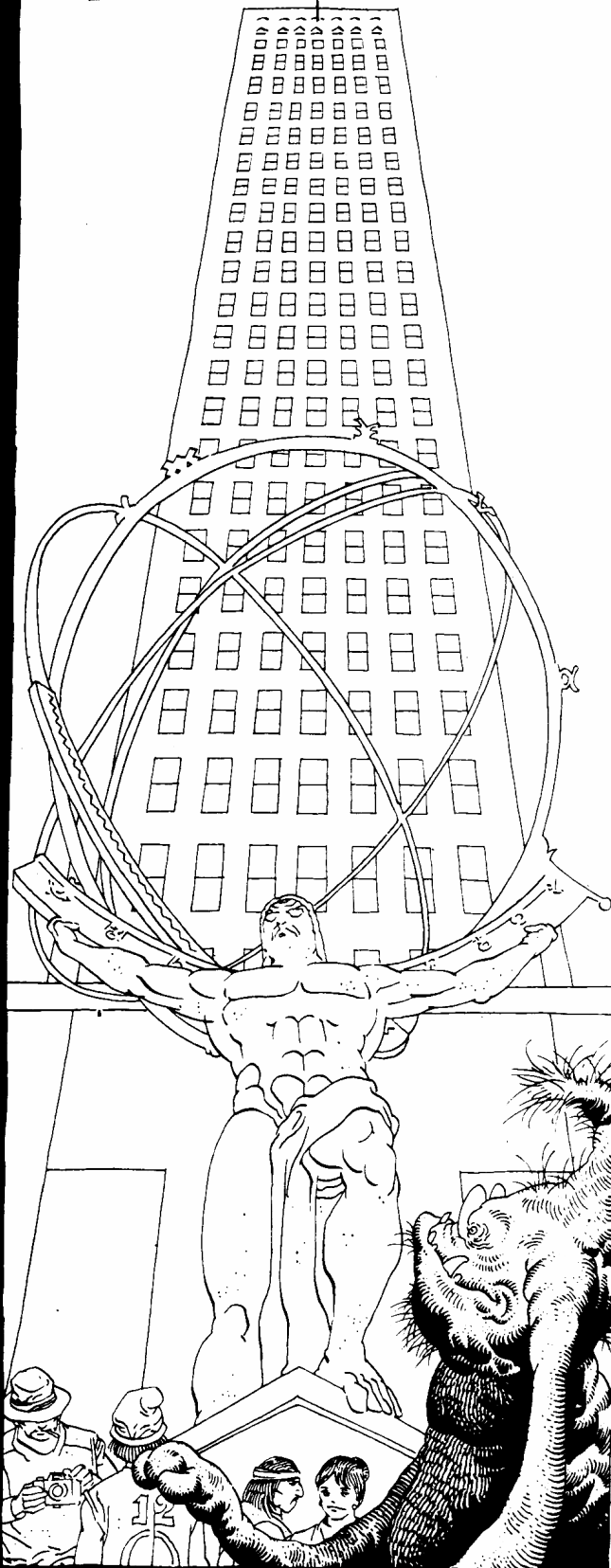
Δυστυχώς σήμερα αν δεν κυλακίσεις τον πολιτιστικό καταναλωτισμό, αυτόματα περιθωριοποιείσαι νιώθοντας αποκομμένος από το κεντρικό σκηνικό. Η τέχνη δέχεται κρίσεις κι επικρίσεις, ελπιζεται υψηλή ή χαμηλή ανα-λόγως των συμφερόντων και ο αληθινός υπηρέτης της τέχνης για να υπερασπιστεί το έργο, αντιμετωπίζει ένα κυ-ριαρχία μηχανισμών εδω-τας. Η καλλιτεχνική ανταλλαγή και

η συζήτηση ελλοιπται και πάνω ο'αυτά τα ερωτήματα ναλούμαστε να απαντήσουμε:

Πώς θα ξεφύγουμε από τον πολιτιστικό καταναλωτισμό;
Πώς θα βρούμε τους δικούς μας δρόμους και τους δικούς μας όρους στην τέχνη ξεκοσώντας από τη λογική που θέλει να μας ελπιζεται περιτωριακούς και απομονω-μένους;

Για μια τέχνη δυναμική, πηγαία έκφραση των δημιουργών άμεσα κτήμα όλων των ανθρώπων ενάντια στον εμπορευμα-τικό καταναλωτισμό των λαϊκών εννικών και πολυεθνικών κεραιόντων, της χάωσης και της λήσης.

Οι απαντήσεις για μας, έχουν δώσει από μας.
Βλέπε συνέχεια...

⁸ Κατάληψη Αχαρνών και Χέυδεν: Λίγα από την Ιστορία...

Αίθουσα συναυλιών, βιβλιοπωλείο και καφέ-ντεντεν δημιουργήσαν στο εγκαταλειμμένο σχολείο οι κατάληψες

Είμαστε 15 νέοι εργαζόμενοι (υποαπασχολούμενοι κυρίως), φοιτητές και σπουδαστές. Η αουναμί: μας να πληρώσουμε τα υπέρογκα νοίκια που ζητούν οι ιδιοκτήτες, η επιθυμία μας να ζούμε και να καλύπτουμε τις ανάγκες μας συλλογικά και οι κοινές πολιτιστικές σκέψεις και ανησυχίες μας, μας οδήγησαν στην κατάληψη του για 17 χρόνια ακατοίκητου κτιρίου στη διασταύρωση των οδών Αχαρνών και Χέυδεν.

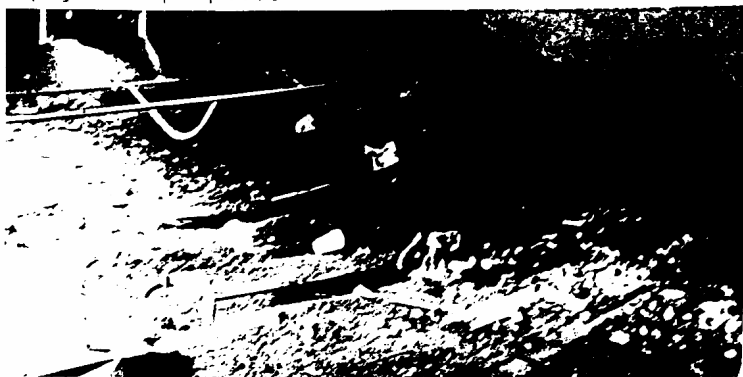
Στις 2 Μάρτη του '90, καταλάβαμε το κτίριο ιδιοκτησίας του Οργανισμού Σχολικών Κτιρίων και του Δήμου Αθηναίων και αρχίσαμε δουλειά. Στα 17 χρόνια της εγκατάλειψης το κτίριο είχε γίνει κυριολεκτικά ερημικό, πεσμένα πατώματα και ταβάνια, σκουπίδια και μπάζα, ένας κήπος-ζούγκλα, βρόμα και σπύλια. Δουλεύαμε καθημερινό δωρο, μετά τις δουλειές μας, για να επισκευάσουμε το κτίριο, μέχρι που στις 27 Μάρτη ισχυρές δυνάμεις της αστυνομίας (ΕΚΑΜ, ΜΑΤ) σε μια πρωτοφανή, οριοατιωτικού τύπου επιχείρηση, εισέβαλαν ξημερόματα και εκκένωσαν το σπίτι. Η εισβολή συνοδεύτηκε από ξυλοδαρμούς, κλοπές των χρημάτων μας, καταστροφές στα πράγματα κΐας που είχαμε (έσπασαν κιθάρες και ενυσηητές, κασσετόφωνα). Μας κράτησαν 3 μερόνυχτα στην Ασφάλεια και κάτω από εξευτελιστικές συνθήκες (δεν μας άφηναν να πάρουμε τηλέφωνο τους δικηγόρους μας, δε μας επέτρεπαν να δούμε τον εισπρωδικαστή, είμασταν 8-10 άτομα σε ένα κελί που είναι για 2) και μας πέρασαν από αυτόφωρο όπου και καταδικαστήκαμε σε 2 μήνες φυλάκισης για διατάραξη οικιακής ειρήνης και 15.000 πρόστιμο για ... φυτική οδύνη του Δήμαρχου, (!!!)

Μην έχοντας λοιπόν που αλλού να μείνουμε και νιώθοντας κατάφορα αδικημένοι απο τις ενέργειες που έγιναν εναντίον μας και την απόφαση-κοροΐδια του δικαστηρίου, ανακαταλάβαμε το κτίριο την Πρωταπριλιά του '90 και μένουμε εκεί ως τώρα.

Στα 2 αυτά χρόνια, επισκευάσαμε ένα μεγάλο μέρος του κτιρίου για να μένουμε και το υπόλοιπο διαμορφώθηκε για να καλύψει κάποιες ανάγκες ενός ευρύτερου κομματιού της νεολαίας. Έτσι, υπήρξε χώρος συναυλιών και λειτουργούν σε μόνιμη βάση καφενείο και βιβλιοπωλείο.

Θα ήταν δύσκολο να δώσουμε σε κάποιον να καταλάβει με πόση δουλειά, με πόσα χρήματα, με πόσες πιέσεις, με πόσο άγχος και αγωνία έγιναν όλα αυτά κι αυτό θα είχε ίσως σημασία, όχι βέβαια για να προιαυτολογησούμε αλλά για να δείξουμε πόση προσωπική αλλά και συλλογική αξία έχουν τα όσα δημιουργήθηκαν στη κατάληψη αλλά και για να καταδείξουμε το χάσμα που χωρίζει την αυθόρμητη ζωντανή ενέργεια και δημιουργία από την ανθρώπινη ενέργεια υιοταγμένη στις προδιαγραφές του εμπορίου.

Κατάληψη & Χέυδεν Αχαρνών ΤΟ σΠΙΤΙ...

Η ζωή στην κατάληψη είναι οργανωμένη συλλογικά. Αυτό σημαίνει ότι μπορεί μεν ο κάθε κάτοικος να έχει το δωμάτιό του και τη προσωπική του ζωή, οι βασικές ανάγκες όμως, οι καθημερινές δουλειές του σπιτιού ("μαγειρέμα, πλύσιμο, καθαρίσμα, κλπ) καλύπτονται και γίνονται συλλογικά. Αρχηγοί και υπαρχηγοί δεν υπάρχουν και οι αποφάσεις που αφορούν εμείς παίρνονται από ΟΛΟΥΣ ΕΜΑΣ μέσα από τη γενική συνέλευση των κατοίκων.

Η συλλογική ζωή είναι ένα διαρκές πείραμα στις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, στο βίωμα της ισότητας, της ελευθερίας, της αυτοοργάνωσης, της αυτονομίας - όλα αυτά βέβαια σε στενά μερικά επίπεδα, μια και σ' ένα κόσμο άγριας εκμετάλλευσης και καταπίεσης οι καταλήψεις σε θα μπορούσαν να αποτελέσουν παραδείσους ελευθερίας. Δε μπορείς π.χ. να αρνηθείς το σύστημα τη στιγμή που τρως, πίνεις, ντύνεσαι, καπνίζεις απ' αυτό θέλεις δε θέλεις. Μπορείς όμως να γνωρίζεις τις πραγματικές σου ανάγκες και να αντιπαρατίθεις στη δημιουργία φέυτικων αναγκών. Έτσι αποφεύγεις να γίνεις θύμα της υπερκαταναλωσης και καταναλώνεις το Ε/ΙΟ απ' αυτά που σου πασάβουν, γνωρίζεις τον εαυ-

Στην κατάληψη μένουν άντρες και γυναίκες χωρίς απαραίτητα να έχουν σεξουαλικές σχέσεις μεταξύ τους μένουν νέοι από 20 ως 27 χρονών χωρίς να είναι κάποιτοι "από πάνω" και κάποιτοι "από κάτω", μένουν άνθρωποι με πολιτικές διαφορές μεταξύ τους, διαφορετικό ενδιαφέροντα, μένουν άνθρωποι που προέρχονται από εργατικές και άνθρωποι που προέρχονται από αστικές οικογένειες (χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ότι είναι αυτοί)...

Σημείο που επικρατεί όμως είναι ο ΣΕΒΑΣΜΟΣ της διαφορετικότητας του άλλου και επιχειρείται η ΔΙΑΦΥΞΗ των διαφορετικοτήτων και όχι η ομοιομορφία ή η διάσπαση. Αυτό βέβαια σε σημαίνει ότι μπορεί να γίνει με όλους π.χ. σε θα μπορούσε να μένει μαζί μας κάποιος φασίστας, κάποιος ρατσιστής, κάποιο αφεντικό, κλπ. Οι ιδέες για την ελευθερία και την ισότητα όλων των ανθρώπων, όλων των λαών είναι κοινές.

Και τις ιδέες αυτές προσπαθούμε να οικισώσουμε από τον εκφυλισμό, την ισοπέδωση και την αλλοτρίωση της εποχής και να τις διαδώσουμε μέσα από τις προσωπικές μας σχέσεις, μέσα από το έντυπο υλικό (περιοδικά, αφίσσες κλπ), μέσα από τον πειραματισμό, την καθημερινή πρακτική μας.

Δεν είμαστε κλειστοί, ούτε γκαττοποιημένοι αλλά ανοιχτή σε όλη την κοινωνία. Μόνο οι πολιτικοί ηγέτες και οι (μεγαλο)αστοί έχουν συμφέρον από την γκαττοποίηση, περιθωριοποίηση και απομόνωση των "από κάτω" αυτής της κοινωνίας.

Κατάληψη Αχαρνών και Χέυδεν : Αυτοδιαχειριζόμενος χώρος έκφρασης

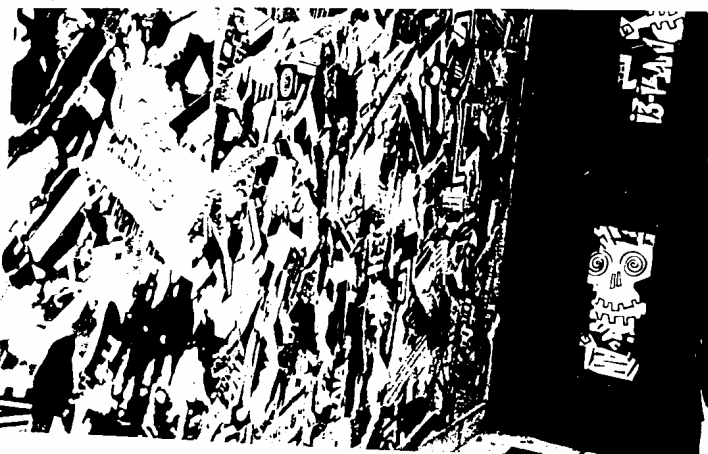
Επιχειρήσαμε λοιπόν να κάνουμε μια ανοιχτή κατάληψη, με χώρους συνεύρεσης, ελεύθερη έκφρασης και επικοινωνίας. Έτσι διαμορφώσαμε αίθουσα συναυλιών, καφενείο-στέκι, στούντιο μουσικής και βιβλιοθήκη-βιβλιοπωλείο για να καλύψουμε τις πολιτισμικές ανάγκες ενός μεγάλου κομματιού της νεολαίας-και όχι μόνο-που δε θέλει να συμπίνασει την ενεργητικότητά και δημιουργικότητά του με τις προδιαγραφές του εμπορίου(κομμάτι βέραια στο οποίο ανήκουμε κι εμείς). Στην κατάληψη έχουν γίνει πάνω από 80 συναυλίες με συγκροτήματα από όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό (Αγγλία, Νορρηγία, Αυστρία, Ελβετία), προβολές ταινιών, εκθέσεις βιβλίων, φωτογραφίας, συζητήσεις με ποικίλα θέματα και άλλες εκδηλώσεις.

Το πιο σημαντικό ωστόσο δεν είναι το τι έχει γίνει αλλά το ΠΩΣ έχει γίνει: ολοι οι 'λειτουργικοί' χώροι της κατάληψης(καφενείο, βιβλιοπωλείο, στούντιο μουσικής, αίθουσα συναυλιών)λειτουργούν χωρίς κερδοσκοπικό χαρακτήρα και όχι από άλλους για μας, αλλά από ΕΜΑΣ για ΜΑΣ.

Είναι δηλαδή ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟΙ χώροι που οργανώνονται όχι μόνο από τους κατοίκους της κατάληψης αλλά από ΟΠΟΙΟΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΤΑΙ.

Το μικρό εισιτήριο στις συναυλίες(που δεν είναι υποχρεωτικό αλλά για όποιον έχει)έχει σα σκοπό την κάλυψη των εξόδων(μικροφωνικές, ποτίσεις, ηλεκρική ενέργεια, κάρδα (αν υπάρχουν), λοιπά)και λειτουργούν για τη συνεχή αναβάθμιση των λειτουργικών χώρων, την έκδοση εντύπου πυλίκου(σαν αυτό που κρατάς), την κάλυψη των δικαστικών εξόδων σε κοινωνικές δικές, την ενίσχυση άλλων αυτοδιαχειριζόμενων ομάδων και γενικά χρησιμοποιούνται για κοινωνικούς σκοπούς και όχι για τις ανάγκες των καταληψιών.

Πιο συγκεκριμένα το ΚΑΦΕΝΕΙΟ λειτουργεί κάθε απόγευμα (7.00-12.00μμ) απο'ανοιχτή' ομάδα που αναλαμβάνει την οργάνωση του καθώς τις εκδηλώσεις που γίνονται συχνά σ'αυτό. Το καφενείο έχει σαν στόχο την ελεύθερη επικοινωνία, τη συνεύρεση ανθρώπων και ομάδων, την ανταλλαγή απόψεων, τη δημιουργία νέων προσωπικών σχέσεων, ΜΑΚΡΥΑ από τα πρότυπα και τα μοντέλα συμπεριφοράς, που επικρατούν στους χώρους συνεύρεσης, μακριά από μπράβους και νονούς, μακριά από τα νεοκαπι-κά.

Το ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ λειτουργεί σε συνεργασία με ελευθεριακές εκδόσεις, με άλλα αυτοδιαχειριζόμενα βιβλιοπωλεία, με φανζίν(περιοδικά) από όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, και έχει σα στόχο τη διακίνηση των ιδεών και την προώθηση της ελεύθερης σκέψης και έκφρασης.

Η ΠΙΣΤΕΥΣΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ έχει διαμορφωθεί καταλλήλα με ηχομονώσεις, φωτισμό, χαμηλή εξεορα, κλπ και φιλοξενεί μουσικά συγκροτήματα κάθε είδους μουσικής. Σκοπός η ελεύθερη έκφραση και επικοινωνία μέσα από τη μουσική χωρίς μεσάζοντες, εμπόρους, νταβάους, χειραγωγούς. Στην προσπάθειά μας να καθορίσουμε το σικό μας υόδρο και να πολεμήσουμε την εμπορευματοποίηση της τέχνης βλέπουμε ως περιορισμό τα γκρουπ που παίζουν στην κατάληψη να μην έχουν σχέση με πολυεθνικές εταιρείες υίσκων και να μην παίζουν στα μεγαλομαγαζιά της αισχροκέρειας και της υπερειμετάλλευσης τύπου ΡΟΔΟΝ, να μην προωθούν, με άλλα λόγια, την εκμετάλλευση στη διασκέδαση και την ψυχαγωγία(πράγματα που προαναφέρθηκαν). Αυτός ο περιορισμός μπήκε και για να δείξουμε τη διαφορετικότητα μας σε σχέση με τα ηθικά πρότυπα που οι εμποροι της μουσικής προωθούν: το πρότυπο του/της υπερσεξουαλικού/ης ROCK STAR, το πρότυπο του μαλλιά σου-περαστού με την αμαξάρα και τις γκομενώρες, το πρότυπο του ανερχόμενου γκίμπι)-ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, πρότυπα που διαμορφώνουν και τα όνειρα, σχέδια, ενοιαφέροντα της νεολαίας, την αλλοτριώνουν, της καταστρέφουν όλη την ομορφιά και τον αυθορμητισμό και την εντάσσουν στο σύστημα ΠΟΥΛΑΩ-ΑΓΟΡΑΩ.

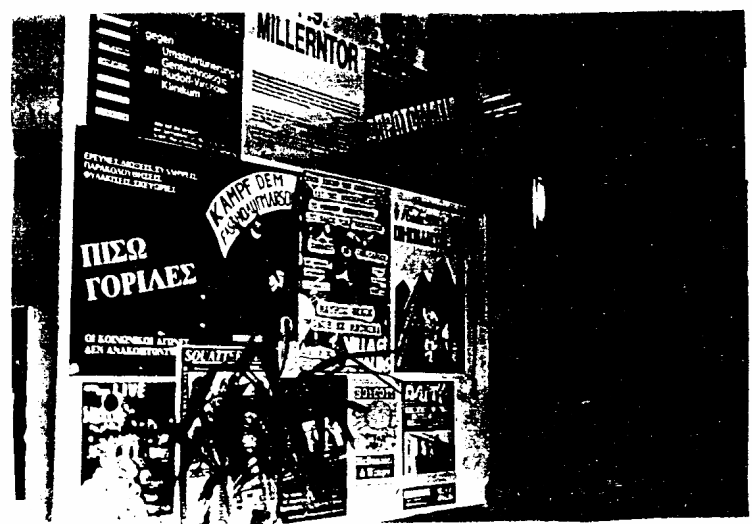
Κλείνοντας, πιστεύουμε στην αυτοοργάνωση του κόσμου που ζει την εκμετάλλευση. Χρειάζονται όμως πράξεις και όχι μόνο λόγια. Τα λόγια πέρασαν, ξέφτισαν και τίποτα δεν άλλαξε. Χρειάζεται προσωπική έρευνα, αλληλεγγύη και δυναμισμός.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΣΤΕΓΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΘΡΑΣΗΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΜΠΟΡΟΝ ΤΗΣ "ΠΛΑΣ ΤΑΞΗΣ" ΕΤΗ 1988-1989.

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΕ ΚΑΙ ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΟΥΝ ΣΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΥΜΕΝΟ ΑΥΤΑΡΚΙΣΜΟ, ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΙΑΚΗ ΚΑΙ ΚΟΤΗΝΙΚΗ ΠΕΤΣΑΡΚΙΑ, ΤΟΙ ΛΟΓΩΝ, ΤΗΝ ΚΑΤΑΒΙΟΤΗ.

ΕΜΠΟΡΕ ΓΙΑ ΝΟΣΕ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ.

Ο Δήμος της Αθήνας...

Ο οήμος Αθηναίων ουσιαστικά είναι ο "κύριος" του κτιρίου μια και είναι αυτός που έχει το δικαίωμα χρήσης του κτιρίου. Η ιδιοκτησία είναι του οργανισμού Σχολικών Κτιρίων. Οι δύο οργανισμοί λοιπόν ζέχασαν την ύπαρξη του κτιρίου για 17 ολόκληρα χρόνια. Στην κυριολεξία το ζέχασαν μια και το κτίριο με λίγες εργασίες συντήρησης το χρόνο θα ήταν τώρα σε καλή κατάσταση - τουλάχιστον δε θα είχαν πέσει τα τείνια και τα πατώματα. Όμως και οι δύο τους έδειξαν έλλειψη ενδιαφέροντος κάποιος γείτονας μάζεψε το 1985 υπογραμμός από τη γειτονιά για να φτιάξουν οι γείτονες πολιτιστικό κέντρο στο κτίριο οι οργανισμοί τον έστειλαν "μπαλάκι" ο ένας στον άλλο. Όταν ο περιπτερός ζήτησε αποζημίωση από τους ιδιοκτήτες για τους ογκόλιθους που είχαν πέσει από το κτίριο πάνω στο περίπτερο κατωστρέφοντας το, οι οργανισμοί έκαναν το ίδιο. ΤΟ ΣΥΜΒΕΤΗΚΑΝ όμως συμπτωματικά όταν κάναμε την κατάληψη και μάλιστα αφού το καθαρίσαμε.

Δε θα αναφερθούμε όμως στον ΟΣΚ που ουσιαστικά δεν έχει συμφέρον από το κτίριο. Θα αναφερθούμε στο οήμο της Αθήνας μια και τυχαίνει να είμαστε και ΔΗΜΟΤΕΣ ΤΟΥ.

Κατά την βίαιη εκκένωση της κατάληψης οτέγης στην οδό Ακομινάτου ένας άλλος αντιδήμαρχος, ο "εντιμότερος" κ. Αναπλιώτης, δήλωσε κατά λέξη "δεν έχουμε σκοπό να χρησιμοποιήσουμε το σπίτι, απλά θέλουμε να βγάλουμε αυτούς έξω". Το ίδιο ισχύει και για μας.

Οι άνθρωποι του Δημαρχείου δε μας θεωρούν όλους δημότες, αυτό δείχνουν και οι ανύπαρκτες πολιτιστικές δραστηριότητές του. Η γειτονιά μας ζωντανό παράδειγμα: γεμάτη εγκατελλειμένα κτίρια, πολλά από τα οποία ο Δήμος τους έχει βάλει χέρι, γεμάτοι μετανάστες που φυτοζωούν, γεμάτη πρέζα και ύπαρξη μπαρ. Και ο Δήμος τίποτε, καμμία συνεργασία με τους δημότες του, μάλλον καμμία σχέση, καμμία απάντηση στα προβλήματά τους, κανένα έργο.

Υπόσχεται μόνο "αναβάθμιση" των "υποβαθμισμένων" περιοχών του κέντρου (Ψυρρή, Μεταξουργείο, Γκάζι, Χωκάρια, Αναδημία, Πλάτωνος, Εάθης, ...). Για αυτού του είδους τις "αναβαθμίσεις" οι καταλήψεις της οδού Ακομινάτου απεύθηκαν στο Δημοτικό Συμβούλιο 8 ερωτήματα, τα οποία και παραθέτουμε αυτούσια:

Μόλις ανακαταλάβουμε το κτίριο ήρθαμε πολλές φορές σε επικοινωνία με το οήμο και την τελευταία φορά πήραμε τη διαβεβαίωση ότι αφ' όσον δεν υπάρχει οικονομός χρήσης του δε θα μας ενοχλήσει κανείς. Έτσι κι έγινε. Κανείς δεν έδειξε ενδιαφέρον για το κτίριο τα 2 αυτά χρόνια. Τις τελευταίες μέρες όμως και εν όψει του εφετιέου της κατάληψης οι συκοφαντίες άρχισαν. Ο αντιδήμαρχος "αξιότιμος" κ. Σκαλέος δήλωσε στον τύπο ότι επιτεθήκαμε με ρόπαλα και εκπαιδευμένα ντόμπερμαν σε συνεργείο του Δήμου που ήρθε στο σπίτι. Ούτε όμως συνεργείο του Δήμου ήρθε πότε στο σπίτι, ούτε ρόπαλα ή ντόμπερμαν έχουμε. Η χαρακτηριστική ευκολία με την οποία ψεύδονται οι πολιτικοί είναι άλλωστε και ο γνωστός τρόπος ανόδου τους στα κυβερνητικά σκαλοπάτια του τάπου μας. Χαρακτηριστική, εξάλλου, είναι και η ευκολία με την οποία χειρίζονται σοβαρά κοινωνικά ζητήματα, όπως αυτό της οτέγης. Προεκλογικά ο Τρίτσης δήλωνε ότι τα ακατοίκητα του Δήμου θα γίνουν κατοικίες για άστεγους.

α. Ποια θέση παίρνει ο δήμος Αθηναίων απέναντι στην έλλειψη στέγης και την ακρίβεια των ενοικίων, συνθήκες στις οποίες είναι "καταδικασμένοι" οι χιλιάδες εργαζόμενοι - χαμηλόμισθοι;

β. Ποια δικαιώματα αναγνωρίζει ο δήμος Αθηναίων στους χιλιάδες μετανάστες που αγωνιώντας για μια καλύτερη ζωή, συνθλίβονται στα γρανάζια της εκμετάλλευσης;

γ. Αγνοεί ο δήμος της Αθήνας πως οι τοπικές επεμβάσεις, του είδους: πεζοδρομήσεις, αναπαλαιώσεις κτιρίων κλπ. είναι μια ποιότητα ζωής που αφορά ορισμένες μόνο κοινωνικές ομάδες; Ενώ ταυτόχρονα ανεβάζουν έστω τοπικά τις τιμές, τις αξίες και τα νοίκια των σπιτιών, διώχνουν τους χαμηλόμισθους ενοίκους δρώντας σαν βάση για πιο "κερδοφόρες" επενδύσεις;

δ. Αγνοεί ο δήμος Αθηναίων ότι η δυνατότητα εκμετάλλευσης και υπερεκμετάλλευσης της πόλης περνάει μέσα και από τις δικές του δραστηριότητες;

ε. Αγνοεί ο δήμος Αθηναίων πως με ενέργειες όπως αγορές (κι όχι απαλλοτριώσεις) κτιρίων, σφράγισμα άλλων για να καταστραφούν μόνα τους, δρα (με το άλλοθι της εκλεγμένης αυτοδιοίκησης) σαν επιχειρηματίας, από τους πιο στυγνούς;

στ. Έχει υπόψιν του ο δήμος της Αθήνας ότι με ενέργειες όπως οι πρόσφατες απειλές συλλήψεων σε οικογένειες Κούρδων μεταναστών που είχαν αυτοστεγαστεί σε κτίριο της ιδιοκτησίας του, δρα σαν αστυφύλακας που τρομοκρατεί, ενώ με την υπόδειξη στους ίδιους "να πάτε στο ξενοδοχείο" δρα σαν μεσίτης;

ζ. Έχει υπόψιν του ο δήμος της Αθήνας τη σχέση ανάμεσα στις "αναβαθμίσεις", τις "αλλαγές χρήσεων" και τελικά τις "αλλαγές πληθυσμών";

η. ΜΗΠΩΣ ΤΕΛΙΚΑ Η ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΣΤΟ ΔΗΜΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΩΝ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ, ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΗΔΗ ΚΑΤΑΠΙΣΜΕΝΩΝ;

Σ' αυτή την πολιτική του Δήμου, την πολιτική της κοινωνικής ανισότητας και αδικίας, σκοπεύουμε να αντισταθούμε - τουλάχιστον σε ότι έχει σχέση με το κτίριο. Γιατί είναι και παράλογη και κοινωνικά άδικη η επικράτηση της εγκατάλειψης κτίρια στη ζωή και τη δημιουργία, η επικράτηση της λογικής του "πομπουκά"-έχω δύναμη και κάνω ότι θέλω- πάνω στη λογική της ανθρωπιάς και δεν πρέπει να περάσει. Η Αθήνα έχει ανάγκη από χώρους ζωής, χωρίς αυτή τη χαρά της αυτοοργάνωσης, της ελεύθερης έκφρασης και δημιουργίας, προσπαθούμε να στεγνώσουμε στην Αχαρνών και να την επεκτείνουμε σε όλη την κοινωνία.

Καλούμε όσους νοιάζονται προβλήματα στέγης και όσους συμμερίζονται τις απόψεις μας να έρθουν στις Δικαστήρια της Συνελτίδων τη Δευτέρα 21.08.01 στις 9.00 το πρωί

Ε. ΣΑΛΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΘΕΙ

fall
schr
tiativ
kämpf
in wich
Besonder
nicht zu
zugspunkt
und V
eben nich
Antlinge
betei
thema und prakt
haben.

-Στις 2 Μάρτη γίνεται το εφετείο της κατάληψης.
Το κτίριο είχε επικενωθεί ριζικά το μίστη του '80
και κατόπιν το ανακαταλάβαμε. Η δίκη στις 2 Μάρτη
έχει μεγάλη σημασία για μας γιατί οποιονδήποτε
καταδίκη μας ουσιαστικά σημαίνει την ποινικοποίηση
της κατάληψης -δηλαδή πιθανότατα την εξώση μας.

-Στις 2 Μάρτη είναι όμως και τα "γενέθλιά μας".
Πλείνουμε 2 χρόνια κατάληψης. Στα 2 αυτά χρόνια το
για 17 χρόνια εγκατελειμένο κτίριο έγινε χώρος
ζωής για 15 άστεγους νέους και αυτοδιαχειριζόμενος
χώρος έκφρασης και επικοινωνίας που στέγασε εκα-
τοντάδες εισηλώσεις (συναντήσεις, προοιόδες, εκθέσεις,
συζητήσεις) με τεραστία και ενεργή συμμετοχή της
Αθηναϊκής νεολαίας. Ένας χώρος της αγνής δημιουργίας,
ένας χώρος αντιεμπορικός, ένας χώρος χωρίς ιεραρχίες,
νταρτόδες, αφεντικά, ένας χώρος όπου οι άνθρωποι ρυθμι-
ζουν μόνοι τους τις σχέσεις τους, ένας χώρος όπου το
ΕΜΕΙΣ παίρνει τη θέση του ΕΓΩ.

Το περιοδικό αυτό είναι το δεύτερο που εκδίδεται
από την κατάληψη. Αναφέρεται στα κοινωνικά προβλήματα
που αντιπαλεύουμε, προσπαθεί να εξωτερικεύσει την
ΕΜΠΕΙΡΙΑ της συλλογικής ζωής και δημιουργίας, να
δείξει τη στάση των πολιτικών-κομματικών φορέων
και της κοινωνίας απέναντι στη μιζέρια και την
εξαθλίωση καθώς και τη δική μας στάση.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Σας προσκαλούμε σε δεξίωση για τον
εορτασμό των 2 χρόνων κατάληψης, που θα
παραθέσουμε στην αίθουσα 9 των δικαστηρίων
της Ευελπίδων την Δευτέρα 2 Μάρτη στις
9.00 το πρωί.

Η VILLA ΑΜΑΛΙΑ

απειλείται με

καταστολή

